

2021.03.07. 3. Pôstna nedeľa

Blízko bola židovská Veľká noc a Ježiš vystúpil do Jeruzalema. V chráme našiel predavačov dobytká, oviec a holubov i peňazomencov, čo tam sedeli. Urobil si z povrázok bič a všetkých vyhnal z chrámu, aj ovce a dobytok. Peňazomencom rozhádzal peniaze a poprevracal stoly a predavačom holubov povedal: „Odneste to odtiaľto! Nerobte z domu môjho Otca tržnicu!“ Jeho učeníci si spomenuli, že je napísané: „Strávi ma horlivosť za tvoj dom.“ Jn 2, 13-25

Človek si povie, načo to bolo dobré. Veď aj tak si to tí predavači o malú chvíľu dali všetko do poriadku. A život pokračuje ďalej. I bez premotivovaného človeka menom Ježiš.

Toto Ježišovo gesto je proroctvom. Je to božie slovo, ktoré vo forme symbolu zasahuje tak silno učeníkov, že sa dostáva do všetkých štyroch evanjelií. Prorok je svedkom sily Božieho slova.

Takže toto Ježišovo gesto je vyjadrením Boha, ktorý za nás bojuje. Stravuje ho horlivosť za jeho dom v nás, ktorý si necháme, často aj z dobrej vôle, zaniest' radšej obchodom a jeho vynálezmi radšej ako jeho Slovom.

Hrdí sme na náš národ, reč i tradície. Hrdí sme na naše rodiny, vzťahy i stolovanie. Hrdí sme na naše názory, presvedčenia i konanie. A pritom toto všetko je mnohokrát klamom, nevidíme si často ani na koniec nosa. Veď to dosvedčuje aj toľko každodenných situácií: 1. Nechcem súdiť, ale všetci, hlavne tí druhí, sú zlí. 2. Nechcem zasahovať do behu dejín a niekoho presvedčať - veď sme všetci slobodní, ale keď nie je po mojom, tak som nervózny. 3. Vieme vyjadriť slová povzbudenía, ale aj ich o sekundu zabudnúť.

Božie Slovo bojuje za nás i nás, ale nie bez nás. Ak chceme dokázať až zázračne zmeniť situácie, ktoré sa zdajú byť už vopred prehrané, či stratené. Tak ako v tejto vete čiarka vie zachrániť život nevinnému človeku, TAK božie slovo v nás zachraňuje ľudskosť, keď nás očisťuje z vnútra od nás samých: V cárskom Rusku v 19. storočí. Manželka Alexandra III. cárovná Maria Fjodorovna zachránila život jednému väzňovi. Pred vyhnanstvom na Sibír mu pomohla tak, že premiestnila obyčajnú čiarku v písomnom rozkaze podpísanom cárom Alexandrom. Ten vydal rozkaz, ktorý znel: "Udeliť milosť nemožné poslať na Sibír." Keď to Mária prečítala a opravila, rozkaz znel takto: "Udeliť milosť, nemožné poslať na Sibír." Väzeň bol prepustený. Mária bola známa tým, že miernila despotizmus svojho manžela.

2021.03.8. Pondelok po 3. pôstnej nedeli

Náman teda šiel s koňmi a vozmi a zastal pred dvermi Elizeovho domu. Elizeus poslal k nemu posla s odkazom: „Chod' a okúp sa sedem ráz v Jordáne, potom ti telo ozdravie a budeš čistý!“ Náman sa nahneval a odišiel so slovami: „Myslel som si, že vyjde ku mne, bude vzývať meno Pána, svojho Boha, rukou sa dotkne malomocného miesta a uzdraví ma. Nie sú rieky Damasku Abana a Farfar lepšie než všetky rieky Izraela? Nemôžem sa v nich okúpať a očistiť?“ Obrátil sa a s hnevom odchádzal. Tu pristúpili k nemu jeho sluhovia a povedali mu: „Keby ti prorok rozkázal veľkú vec, iste by si to urobil. O to skôr tak urob, keď ti povedal: „Okúp sa a budeš čistý.““ Zostúpil teda a sedem ráz sa ponoril do Jordánu podľa slova Božieho muža. A jeho telo sa obnovilo ako telo malého dieťaťa a bol čistý. 2 Kr 5, 1-15a

Včera Kristus v evanjeliu pozval celý svet očistiť chrám. No otázkou je čo alebo kto je tým chrámom. Mnohokrát v kázňach počujeme, že sme chrámom Ducha Svätého, alebo sme vyzývaní, aby sme sa ním stávali. Čo to znamená?

My nie sme chrámom sami od seba, alebo skrz svoje sily. Veď čím sme starší, tým viac zisťujeme, že nám sily ubúdajú, krása odchádza a mnohokrát ani neudržíme myšlienku. Tak ako to je. My sme chrámom nakoľko do nášho srdca vpustíme Krista. Nakoľko sa necháme očistiť z vnútra i z vonka.

Včera Kristus čístil chrám z vnútra od falošných skutkov a dnes boží muž Elizeus káže Námanovi, aby sa sedem ráz ponoril v Jordáne, aby bol očistený z vonku. A stalo sa.

Chrám je len jeden a veľkňazom v ňom je sám Kristus nakoľko privádza ľudí k Otcovi.

A preto sa potrebujeme nechať očisťovať v DUCHU i v PRAVDE každý deň.

Konkrétne. Čo do seba vpustím, to vo mne pracuje. Čím sa naplním, tým sa aj stávam. Ak sa naplním hnevom som hnevlivý a všetko vidím vo farbách hnevu. Ak sa naplním klamstvom, všetko okolo mňa i vo mne sa stave virtuálnou realitou. A ak na miesto Boha položím svoju podobu i obraz, celý sveta sa stane mojím sluhom a tí ostatní len figúrkami na šachovnici môjho života. Potrebujem ich potom len a len poraziť. Nepotrebuje s nim žiť.

No pravda je iná. A tá Božia, tá je uzdravujúca.

2021.03.09. Utorok po 3. pôstnej nedeli

Peter pristúpil k Ježišovi a povedal mu: „Pane, koľko ráz mám odpustiť svojmu bratovi, keď sa proti mne prehreší? Azda sedem ráz?“ Ježiš mu odpovedal: „Hovorím ti: Nie sedem ráz, ale sedemdesiatšedem ráz. Preto sa nebeské kráľovstvo podobá kráľovi, ktorý sa rozhodol vyúčtovať so svojimi sluhami. Keď začal účtovať, priviedli mu jedného, ktorý bol dlžen desaťtisíc talentov. Ale pretože nemal skadiaľ vrátiť, pán rozkázal predať jeho aj jeho ženu aj deti i všetko, čo mal, a dlh splatiť. Vtedy mu sluha padol k nohám a na kolenách ho prosil: ‚Pozhovej mi a všetko ti vrátim.‘ A pán sa nad sluhom zľutoval, prepustil ho a odpustil mu aj dlžobu. No len čo ten sluha vyšiel, stretol sa so svojim spolusluhom, ktorý mu dlhoval sto denárov. Chytil ho pod krk a kričal: ‚Vráť, čo mi dlhuješ!‘
Mt 18, 21-28

Istý brat v spoločenstve mníchov zhrešil. Zhromaždili sa bratia a rozhodli, že pošlú po otca Mojžiša. Ale ten odmietol prísť. Poslali k nemu preto presbytera s prosbou: „Pod, prosím, k nám. Čaká ťa celé zhromaždenie“. Abba teda vstal, zobral si zničený košík, naplnil ho pieskom a šiel. Keď mu bratia vyšli v ústrety, spýtali sa, čo to znamená. Starec im odvetil: „Toto sú moje hriechy, ktoré sa sypú za mnou, ale je ich nevidím. Ale prišiel som k vám, aby som súdil cudzie hriechy.“ Keď to bratia počuli, nepovedali podlému bratovi nič, len mu odpustili.

Slabosti sú bolestné. Bolia nás i iných. Preto potrebujeme tie Božie okuliare, ktoré nás učia správne pozeráť na seba i iných. Slovo metanoia, t.j. pokánie/obrátenie možno tiež chápať ako prevrátenie hodnôt. Vidím svet i seba trocha inak. Ako inak? Vo svetle viery, ktorá mi ukazuje nové, nečakané proporcie. Veriaci človek zrazu vidí to, čo je podstatné. Ako sa mu to podarí? Nuž to dostávame ako dar, keď vieme seba ponížiť a druhých povýšiť. Nové nečakané proporcie.

Konkrétne. Situácie a ľudí, čas „ako“ a „kedy“ ich stretne si nevieme zvoliť. Ale, vieme si zvoliť spôsob, akým ich privítame.

2021.03.10. Streda po 3. pôstnej nedeli

Mojžiš povedal ľudu: „A teraz, Izrael, počúvaj prikázania a ustanovenia, ktoré vás učím, a zachovávajte ich, aby ste žili a vošli do krajiny, ktorú vám chce dať Pán, Boh vašich otcov, do vlastníctva. Hľa, učil som vás príkazy a ustanovenia, ako mi nariadil Pán, môj Boh, aby ste ich plnili v krajine, ktorú dostanete do vlastníctva. Strážte ich a uskutočňujte! Lebo len tak budete múdri a rozumní v očiach národov. Budú počuť o všetkých týchto prikázaniach a povedia: ‚Skutočne múdry a rozumný je tento veľký národ.‘ Ved' ktorý národ je taký veľký a má bohov tak blízko, ako je nám blízko Pán, náš Boh, kedykoľvek ho vzývame?! A kde je národ taký slávny, ktorý by mal také spravodlivé prikázania a ustanovenia, ako sú všetky tieto zákony, ktoré vám ja dnes predkladám?! Len dávaj veľký pozor na seba a na svoju dušu a nezabudni na veci, ktoré si videl na vlastné oči, nech

nevymiznú z tvojho srdca cez celý tvoj život, ale pouč o nich svojich synov a svojich vnukov.“

Dt 4, 1. 5-9

Dobrý pán farár prišiel navštíviť deti na hodine katechizmu. V snahe „prelomiť ľady“ sa ich opýtal: „Čo chcete robiť, keď vyrastiete?“ Deti odpovedali jedno cez druhé. „Ja chcem byť námorníkom a budem sa plaviť po oceánoch, „ vyhlásilo jedno. „Ja chcem byť lekárkou,“ zakričalo dievčatko. „Ja inžinierom informatiky,“ povedal chlapec, ktorý už mal vo veci jasno. Potom tam bol ktosi, kto chcel byť pilotom, iný chcel šoférovať autobus, ďalšia chcela variť v televízii. Pán farár trpezlivo načúval túžbam detí, ktoré sa tlačili okolo neho. Všimol si však, že jedno dievčatko zostalo ticho a zamyslene sedieť na svojom mieste. Ukázal na ňu a opýtal sa: „A čím chceš byť ty, keď budeš veľká?“ Dievčatko očervenelo a polohlasno povedalo: „Ak to poviem, všetci sa mi budú smiať a potom si zo mňa budú uťahovať.“ „Ale nie“, upokojoval ju pán farár. „Som tu ja. Uvidíš, že nikto sa nebude smiať.“ Vtedy dievčatko hanblivo rieklo: „Keď budem veľká, chcem byť požehnaním.“ Deti mlčali. Pochopili.

Je pekné tešiť sa na návštevu priateľov, ktorých sme dlho nevideli. Je nádherné ísť na výlet, prechádzku s ľuďmi, ktorých máme radi. No aké krásne je túžiť, nielen byť s nimi a zažívať s nimi spoločné chvíle, ale byť pre nich ozajstným požehnaním. Preto si dávaj pozor na seba a na svoju dušu a nezabudni na veci, ktoré si videl na vlastné oči, nech nevymiznú z tvojho srdca cez celý tvoj život, ale pouč o nich svojich synov a svojich vnukov.

To čo sme na vlastné oči videli a zažili to zvestujeme

2021. 03.11. Štvrtok po 3. pôstnej nedeli

Pán hovorí: „Dal som svojmu ľudu toto prikázanie: Počúvajte môj hlas a budem vaším Bohom a vy budete mojím ľuďom. Kráčajte vždy po ceste, po ktorej som vám prikázal ísť, aby vám dobre bolo. Ale nepočúvali a nenaklonili si ucho, lež odišli za svojimi chůtkami a v zatvrdilosti svojho zvrhého srdca sa obrátili ku mne chrbtom a nie tvárou; odo dňa, čo ich otcovia vyšli z Egypta až podnes. A posielal som vám mnohých svojich sluhov, prorokov; denne som vstával na úsvite a posielal ich, no nepočúvali ma, nenaklonili si ucho, zatvrdili si šiju a robili horšie ako ich otcovia. A ak im aj povieš všetky tieto veci, nebudú ťa počúvať. Ak na nich zavolaš, neozvú sa ti. Povieš im teda: Toto je národ, ktorý nepočúva hlas Pána, svojho Boha, a neprijíma napomenutie. Zhynula vernosť, zmizla im z úst.“ Jer 7, 23-28

Starý otec sa sklonil k päťročnému vnúčkovi a pobožkal ho na dobrú noc. Dieťa si hneď tvár utrelo. „Prečo to robíš, miláčik?“ – pýtala sa ho mama. „Keď ťa niekto pobožká, netreba si bozk zotierať.“ „Mamina,“ vysvetľovalo dieťa, „ja si bozk nezotieram, ale vtieram dovnútra.“

Dostal som raz jedno pranie, veľmi ma potešilo a nechal som si ho pri počítači, aby som naň nezabudol. Znelo: „Najkrajšie chvíle sú tie, pri ktorých srdce bije z radosti a nie zo zvyku. Verím, že táto spomienka ti vyčarí úsmev na tvári v týchto časoch.“ A vyčarila.

Potrebujeme si pripomínať často takéto slová povzbudení. Potrebujeme si vtierať do nášho srdca božie bozky. „**Počúvajte môj hlas a budem vaším Bohom a vy budete mojím ľuďom. Kráčajte vždy po ceste, po ktorej som vám prikázal ísť, aby vám dobre bolo.**“ Nie sme ani stroje vo fabrikách, a už vonkoncom nie sme čísla (i keď od narodenia máme rodné číslo, číslo zdravotnej poisťky, bývame v domoch s číslami, produkujeme číselné hodnoty). Sme ľuďmi milovanými. Od hĺbky tohto presvedčenia, či lepšie zažitej skúsenosti, sa odvíja všetko ostatné. Dá sa nahovoriť človeku: 1. rob si čo chceš a bude ti dobre; 2. si pánom nad svojim osudom; 3. môžem si dovoliť všetko veď je to tvoj život, telo, presvedčenie. Prázdnota a samota nosí meno - Ja. No to božie meno je SPOLOČENSTVO.

Bože otvor mi uši, nakloň mi srdce k Tvojej náuke. Daj mi zažiť Tvoju lásku. Pobožkaj ma Tvojím bozkom pokoja. A uč ma žiť opravdivo v spoločenstve nie zo zvyku, ale od radosti.

2021. 03.12. Piatok po 3. pôstnej nedeli

Toto hovorí Pán: „Vráť sa, Izrael, k Pánovi, svojmu Bohu, lebo si uviazol vo svojej neprávosti. Pripravte si slová, vráťte sa k Pánovi a povedzte mu: ‚Odpusť všetku vinu, prijmi, čo je dobré, chceme splácať plodom svojich perí. Asýrsko nás nezachráni; už nevysadneme na koňa a už nebudeme hovoriť o dielach svojich rúk: Naši bohovia, lebo sirota u teba nájde milosrdenstvo.‘ ‚Vyliečim ich nevernosť, úprimne ich budem milovať, lebo sa môj hnev od nich odvrátil. Budem pre Izrael ako rosa, kvitnúť bude ako ľalia, korene zapustí ako Libanon. Jeho konáre sa rozrastú, nádherný bude ako oliva a voňať bude ako Libanon. Oz 14, 2-10

To ozaj podstatné je mnohokrát očiam neviditeľné. Zviditeľňuje sa to tým, ktorí o to žiadajú a majú srdce dieťaťa – t.j. naplnené zvedavosťou i bezhraničnou dôverou. My dospeláci to voláme vierou, dôverou, naivitou, hlúposťou a niekedy bezbrehou jednoduchosťou. No kto bol dieťaťom a zachoval si kus dieťaťa v srdci vie, že bez tohto pohľadu sa život nežije len živori. **Vráť sa, Izrael, k Pánovi, svojmu Bohu, lebo si uviazol vo svojej neprávosti.** Toto môže takýmto spôsobom povedať len ten, kto ozaj miluje a prijme to ten, kto verí, že je milovaný. VRÁŤ SA!

2021. 03.13. Sobota po 3. pôstnej nedeli

„Podťe, vráťme sa k Pánovi, lebo on nás poranil a on nás uzdraví, on nás udrel, on nás aj ošetrí. Po dvoch dňoch nás oživí, na tretí deň nám pomôže vstať a budeme žiť pred jeho tvárou. Poznávajme, usilujme sa poznať Pána: jeho príchod je istý ako zornica. Príde k nám ako dážď v pravý čas, ako dážď neskorý, čo zavlaží zem.“ Oz 6, 1-6

Tým, čo si namýšľali, že sú spravodliví, a ostatnými pohrdali, povedal Ježiš toto podobenstvo: „Dvaja ľudia vstúpili do chrámu modliť sa. Jeden bol farizej, druhý mýtnik. Farizej sa postavil a takto sa v sebe modlil: ‚Bože, ďakujem ti, že nie som ako ostatní ľudia: vydierači, nespravodlivci, cudzoložníci alebo aj ako tento mýtnik. Postím sa dva razy do týždňa, dávam desiatky zo všetkého, čo mám.‘ Mýtnik stál celkom vzadu a neodvážil sa ani oči k nebu zdvihnúť, ale bil sa do prs a hovoril: ‚Bože, buď milostivý mne hriešnemu.‘ Hovorím vám: Tento odišiel domov ospravedlnený, a nie tamten. Lebo každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený.“ Lk 18, 9-14

Celý týždeň dostávame pred náš pohľad čítania, ktoré nás pozývajú vrátiť sa, obrátiť sa. Chcú nám pomôcť vidieť to podstatné. Ak ich počúvame len ušami, v ktorých nezneje Otcov hlas, ale len písmo zákona, tak sú tieto slová pre nás len prázdny a zbytočný moralizovaním. Ale! Boží hlas je Otcovský jemný ako vánok, ktorý nám chce pomôcť, uzdraviť naše unavené srdce. Túži, aby aj z našich pier zazneli slová: „**Podťe, vráťme sa k Pánovi, lebo on nás poranil a on nás uzdraví, on nás udrel, on nás aj ošetrí.**“ On nás ozaj pozná a nenechá nás ako siroty.

Istý starý mních raz rozprával tento príbeh: jeden spolubrat upratoval kaplnku a v tom k nemu prišli diabli. Povedali mu: „Odíd z tohto miesta, lebo toto všetko patrí nám!“ Mních, zaskočený ich trúfalosťou, im odpovedal: „Nijaké miesto vám nepatrí a tým menej práve táto kaplnka!“ V tom okamihu diabli začali rozhadzovať kvety po podlahe kaplnky, no spolubrat ich usilovne zbieral a ukladal naspäť. To ešte viac rozbesnilo zlých duchov. Chytili ho za ruku a začali ťahať von z kaplnky. Mních sa horko ťažko dokázal zachytiť voľnou rukou prahu dverí a pustil sa do zúfaleho kriku: „Ježišu, zachráň ma!“ V tej chvíli diabli zmizli a spolubrat sa rozplakal. V plači si nevšimol, že sa naňho díva samotný Pán Ježiš. Preto ho Kristus oslovil: „Prečo plačeš?“ „Pretože,“ vzlykajúc začal hovoriť mních, „diabli si dovolili zmocniť sa človeka a takto sa k nemu správať.“ „To preto, lebo si bol neopatrný,“ odpovedal mu Kristus, „vidíš, že sotva si sa na mňa obrátil, hneď som bol pri tebe.“

‚Bože, buď milostivý mne hriešnemu.‘